

Vec C-377/08

EGN BV – Filiale Italiana

proti

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2

(návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný

Corte suprema di cassazione)

„Šiesta smernica o DPH – článok 17 ods. 3 písm. a) – Odpodátanosť a vrátenie DPH zaplatenej na vstupe – Poskytovanie telekomunikačných služieb – Poskytovanie služieb príjemcovi usadenému v inom členskom štáte – článok 9 ods. 2 písm. e) – Určenie miesta poskytovania služieb“

Abstrakt rozsudku

Daňové ustanovenia – Harmonizácia právnych predpisov – Dane z obratu – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty – Odpodet dane zaplatenej na vstupe – Tovary a služby použité na účely plnení zdaniteľných osôb uskutočnené v inom štáte

[Smernica Rady 77/388, článok 17 ods. 3 písm. a)]

Článok 17 ods. 3 písm. a) šiestej smernice 77/388 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej a doplnenej smernicou 95/7, treba vykladať tak, že taký poskytovateľ telekomunikačných služieb, ktorý je usadený na území jedného členského štátu, má v zmysle tohto ustanovenia v tomto štáte právo na odpodet alebo na vrátenie dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe v súvislosti s telekomunikačnými službami, ktoré boli poskytnuté podniku so sídlom v inom členskom štáte, ak by takýto poskytovateľ mal takéto právo v prípade, že by sporné služby boli poskytnuté v rámci prvého členského štátu.

(pozri bod 34 a výrok)

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

z 2. júla 2009 (*)

„Šiesta smernica o DPH – článok 17 ods. 3 písm. a) – Odpodátanosť a vrátenie DPH zaplatenej na vstupe – Poskytovanie telekomunikačných služieb – Poskytovanie služieb

príjemcovi usadenému v inom členskom štáte – článok 9 ods. 2 písm. e) – Určenie miesta poskytovania služieb“

Vo veci C-377/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Corte suprema di cassazione (Taliansko) z 23. apríla 2008 a doručený Súdnemu dvoru 18. augusta 2008, ktorý súvisí s konaním:

EGN BV – Filiale Italiana

proti

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predseda siedmej komory A. Ó Caoimh (spravodajca), sudcovia J. N. Cunha Rodrigues a J. Klučka,

generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

tajomník: R. Grass,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- EGN BV – Filiale Italiana, v zastúpení: G. Boniello a G. Polacco, avvocati,
- Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: A. Aresu a M. Afonso, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 17 ods. 3 písm. a) šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 95/7/ES z 10. apríla 1995 (Ú. v. ES L 102, s. 18; Mim. vyd. 09/001, s. 274, ďalej len „šiesta smernica“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi EGN BV – Filiale Italiana (ďalej len „EGN“) a Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2 (Daňový úrad – Pobožka Rím 2, ďalej len „Agenzia“) vo veci zamietnutia povolenia odpisu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) súvisiacej s telekomunikačnými službami, ktoré EGN poskytla v roku 1999.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 V siedmom odôvodnení šiestej smernice sa uvádza:

„keže určenie miesta, na ktorom sa uskutočnilo zdaniteľné plnenie, sa stalo predmetom konfliktov súdnych právomocí medzi členskými štátmi, predovšetkým v otázke dodávok tovaru do zásoby a poskytovania služieb, keďže hoci miesto obchodovania, [hoci v zásade musí byť za miesto poskytnutia služieb považované miesto, kde si poskytovateľ zriadil sídlo pre svoju činnosť – *neoficiálny preklad*], musí sa toto miesto definovať ako miesto v štáte osoby, ktorej sa tieto služby poskytujú, predovšetkým v prípade určitých služieb poskytovaných medzi zdaniteľnými osobami, keď je cena služieb zahrnutá do ceny tovaru“.

4 Článok 2 bod 1 šiestej smernice stanovuje, že „[DPH] podlieha...dodávka... služieb za úhradu v rámci územia štátu zdaniteľnou osobou“.

5 Podľa článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice:

„1. Pojem ‚zdaniteľná osoba‘, predstavuje osobu, ktorá nezávisle na ňubovoľnom mieste vykonáva hospodársku činnosť bližšie určenú v odseku 2, odhliadajúc od účelu a výsledkov tejto činnosti.

2. Hospodárske činnosti spomínané v odseku 1 predstavujú všetky činnosti výrobcov, obchodníkov a osôb poskytujúcich služby, vrátane banských a poľnohospodárskych činností a činností jednotlivých profesií. Aj využívanie hmotného alebo nehmotného majetku na účely nadobúdania zisku z nich na nepretržitom základe sa bude tiež považovať za hospodársku činnosť.“

6 Článok 9 ods. 1 a 2 písm. e) šiestej smernice stanovuje:

„1. Za miesto, kde sa služba poskytuje, sa považuje miesto, kde má dodávateľ založený svoj podnik alebo kde má trvalé pôsobisko, z ktorého poskytuje služby, alebo v prípade neexistencie žiadneho z uvedených miest, miesto, kde má trvalé bydlisko alebo kde sa väčšinou zdržiava.

2. Ale:

...

e) miestom poskytovania nasledujúcich služieb zákazníkom sídliačim v spoločnosti [mimo Spoločnosť – *neoficiálny preklad*] alebo zdaniteľným osobám sídliačim v spoločnosti alebo zdaniteľným osobám v spoločnosti ale v inej krajine ako dodávateľ je miesto, kde zákazník založil svoj podnik, alebo kde má trvalé pôsobisko, kde sa služby poskytujú, alebo v prípade neexistencie žiadneho z uvedených miest, miesto, kde má trvalé bydlisko alebo kde sa väčšinou zdržiava:

- prevody a postúpenie autorských práv, patentov, licencií, ochranných známok a podobných práv,
- reklamné služby,
- služby poradcov, technikov, konzultčných agentúr, právnikov, útovníkov a iné podobné služby, ako aj spracovanie údajov a poskytovanie informácií,
- záväzky súvisiace s vyhýbaním sa celkovému alebo čiastočnému dodržiavaniu alebo realizácii podnikateľských aktivít alebo práv uvedených v tomto bode e),

- bankové, finančné a poisťné plnenia, vrátane poisťovania poisťujúcich, ale s výnimkou prenajímania sejfov,
- poskytovanie zamestnancov,
- služby agentov, ktorí pôsobia v mene a na účet iných, keď pre svojho zamestnávateľa vykonávajú služby uvedené v tomto bode e)
- prenájom hnuteľného hmotného majetku s výnimkou všetkých dopravných prostriedkov.“

7. Článok 17 šiestej smernice znie:

„1. Právo na odpočítanie dane vzniká v prípade vyrubenia odpočítateľnej dane.

2. Pokiaľ sa tovary a služby používajú na účely jeho zdaniteľných plnení, daňovník má právo odpočítať nasledovné položky z dane, ktorú má zaplatiť:

a) [DPH] splatnú alebo zaplatenú [v rámci štátu – *neoficiálny preklad*] za tovary alebo služby, ktoré mu dodal alebo má dodať iný daňovník;

...

3. Členské štáty taktiež poskytnú každému daňovníkovi právo na odpočítanie alebo vrátenie [DPH] podľa odseku 2, ak sa tovary a služby používajú na účely:

a) plnení týkajúcich sa ekonomických aktivít podľa článku 4 (2) realizovaných v inej krajine, ktoré spôsobujú nárok na odpoveť dane, ak sa uskutočnili na území daného štátu,

...“

8. Rozhodnutie Rady 97/207/ES zo 17. marca 1997, ktorým bolo Talianskej republike povolené uplatňovať odchýlku od článku 9 šiestej smernice [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 86, s. 19), prijaté na základe žiadosti predloženej uvedeným členským štátom, stanovuje:

„Článok 1

Talianskej republike sa ako odchýlka od článku 9 ods. 1 [šiestej smernice] povoľuje zahrnúť telekomunikačné služby do pôsobnosti článku 9 ods. 2 [písm.] e) uvedenej smernice. ...

Za telekomunikačné služby sa považujú služby, ktorých predmetom je prenos, vysielanie alebo prijímanie signálov, písaného textu, obrazov a zvukov alebo informácií akejkoľvek povahy telegraficky, rádiovými, optickými prostriedkami alebo prostredníctvom iných elektromagnetických systémov vrátane prevodu alebo postúpenia práva na využívanie kapacity na takýto prenos, vysielanie alebo prijímanie.

Článok 2

Toto rozhodnutie možno uplatňovať na telekomunikačné služby, pri ktorých sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo po prvýkrát 1. januárom 1997. ...

Článok 3

Povolenie, ktoré je predmetom tohto rozhodnutia, platí do 31. decembra 1999 alebo do dátumu nadobudnutia účinnosti smernice, ktorou sa zmení miesto zdanenia telekomunikačných služieb,

ak je tento dátum skorší ako 31. december 1999.

§ 4

Toto rozhodnutie je určené Talianskej republike.“

9 Po prijatí rozhodnutia 97/207 smernica Rady 1999/59/ES zo 17. júna 1999, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 77/388 (Ú. v. ES L 162, s. 63; Mim. vyd. 09/001, s. 324), s účinnosťou od 1. januára 2000 doplnila § 9 ods. 2 písm. e) šiestej smernice o deviatu zarážku, ktorá znie:

„Telekomunikácie. Služby telekomunikácií sa považujú za služby súvisiace s prenosom, vysielaním alebo prijímaním signálov, písaného textu, obrazov a zvukov alebo informácií akejkoľvek povahy telegraficky, rádiovým, optickým alebo pomocou ostatných elektromagnetických systémov vrátane súvisiaceho prevodu alebo postúpenia práva na používanie kapacity na takýto prenos, vysielanie alebo prijímanie. Služby telekomunikácií v zmysle tohto ustanovenia zahŕňajú aj zabezpečenie prístupu ku globálnym informačným sieťam.“

Vnútroštátna právna úprava

10 Šiesta smernica bola do talianskeho práva prebratá dekrétom prezidenta republiky č. 633 z 26. októbra 1972 o zavedení a právnej úprave dane z pridanej hodnoty (riadna príloha GURI č. 292 z 11. novembra 1972) v znení neskorších predpisov (ďalej len „dekrét č. 633/1972“).

11 § 7 ods. 4 písm. d) dekrétu č. 633/1972, ktorý sa týka teritoriality dane, konkrétne stanovuje, že „plnenia v rámci telekomunikačných služieb ... sa považujú za uskutočnené na území štátu, ak sú poskytnuté osobám, ktoré majú na danom území bydlisko, alebo osobám, ktoré sa v ňom zdržiavajú a nemajú bydlisko v zahraničí, ako aj vtedy, keď sú poskytnuté osobám s bydliskom alebo pobytom v zahraničí v ich stálych prevádzkárňach v Taliansku, okrem prípadov, keď sú využívané mimo územia [Spoločenstva]“. Odsek 4 písm. e) uvedeného § 7 okrem iného stanovuje, že „poskytovanie služieb (a úkonov) uvedených v písmene d) osobám s bydliskom alebo pobytom v iných členských štátoch [Spoločenstva] sa považujú za uskutočnené na území štátu, pokiaľ ich príjemca nie je platiteľom dane v štáte, v ktorom má bydlisko alebo pobyt“.

12 § 19 ods. 1 dekrétu č. 633/1972 stanovuje odpodátanosť DPH „v súvislosti s dovozom alebo nákupom tovarov a služieb v rámci činnosti podniku, živnosti alebo povolania“. Odsek 2 toho istého § 7 stanovuje, že DPH nie je možné odpodátať, ak nákup alebo dovoz súvisí s „plneniami, ktoré sú od dane oslobodené alebo jej nepodliehajú“. Podľa odseku 3 písm. b) uvedeného § 7 však „nemožnosť odpodátať daň podľa odseku 2 sa nevzťahuje na uvedené plnenia, ak ide o ... plnenia uskutočnené mimo územia štátu, ktoré by spôsobili nárok na odpodátať dane, ak by sa uskutočnili na území daného štátu“.

13 § 30 ods. 2 písm. d) dekrétu č. 633/1972 stanovuje, že ak sa v ročnom daňovom priznaní DPH konštatuje nadmerný odpodáet, platiteľ dane sa môže rozhodnúť, či v ďalšom roku odpodáta čiastku nadmerného odpodátu z predchádzajúceho roku alebo či požiadá o celkové alebo čiastočné vrátenie nadmerného odpodátu, „ak väčšina plnení, ktoré uskutočňuje, dani nepodlieha na základe § 7“.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

14 EGN je talianskou dcérskou spoločnosťou spoločnosti EGN – Equant Global Network BV, čo je spoločnosť založená podľa holandského práva a kontrolovaná Société internationale de télécommunications aéronautiques, družstvom, ktoré v roku 1949 založilo podľa belgického práva jedenásť leteckých spoločností s cieľom vytvoriť telekomunikačný systém určený špeciálne pre

leteckú dopravu.

15 Počas roku 1999 EGN poskytovala telekomunikačné služby spoločnosti Ensys Ltd, podniku so sídlom v Írsku, kde podlieha DPH a ktorý je tiež kontrolovaný Société internationale de télécommunications aéronautiques.

16 Keďže tieto služby nepodliehali v Taliansku DPH vzhľadom na nespĺňanie podmienky usadenia sa v tomto členskom štáte podľa článku 7 ods. 4 písm. d) dekrétu č. 633/1972, EGN, ktorá bola neustále vykazovala preplatok DPH zaplatenej na vstupe dodávateľom, ktorí boli tiež usadení v Taliansku, 7. februára 2000 požiadala Agenzia o vrátenie DPH za rok 1999 vo výške 9 400 000 000 ITL, ako aj o vrátenie preplatku za predchádzajúce roky v sume 101 968 000 ITL.

17 Agenzia zamietla uvedenú sťažnosť o vrátenie nadmerného odpôtu rozhodnutím z 23. marca 2001 z dôvodu, že podmienky vyžadované na odpôet alebo vrátenie DPH zaplatenej na vstupe spoločnosťou EGN nie sú splnené.

18 V konaní o žalobe, ktorú podala EGN proti uvedenému zamietavému rozhodnutiu, Commissione tributaria provinciale di Roma rozsudkom z 10. septembra 2001 rozhodla, že na základe článku 7 dekrétu č. 633/1972 mala žalobkyňa právo odpôítať DPH za plnenia, ktoré nepodliehajú tejto dani, ale podliehali by jej, ak by sa uskutočnili v Taliansku, v súlade s článkom 19 ods. 3 písm. b) uvedeného dekrétu.

19 Agenzia podala proti tomuto rozsudku odvolanie a Commissione tributaria regionale del Lazio ho zrušila rozsudkom z 19. septembra 2003, v ktorom zamietla návrh EGN smerujúci k odpôtu DPH, ako aj k vráteniu súm zaplatených na vstupe. Tento súd sa totiž domnieval, že článok 19 ods. 3 písm. b) dekrétu č. 633/1972 sa na danú vec nepoužije, pretože slová „... plnenia uskutočnené mimo územia štátu, ktoré by spôali nárok na odpôet dane, ak by sa uskutočnili na území daného štátu“ sa týkajú výlučne plnení, ktoré sa naozaj uskutočnili v zahraničí. Právna fikcia extrateritoriality podľa článku 7 ods. 4 písm. e) uvedeného dekrétu nemôže byť zohľadnená, pretože neexistuje žiadna právna norma, ktorá by fiktívnu extrateritorialitu založenú na právnej norme stavala na rovež skutočnej extrateritoriality. Preto vzhľadom na to, že sporné telekomunikačné služby nepodliehajú v Taliansku DPH, článok 19 ods. 2 toho istého dekrétu bráni tomu, aby mohli viesť k vzniku práva na odpôet alebo vrátenie DPH zaplatenej na vstupe.

20 Vnútroštátny súd, na ktorý EGN podala dovolanie, konštatoval, že relevantné ustanovenia šiestej smernice boli predmetom rozdielného výkladu nižších vnútroštátnych súdov a pýta sa, či výklad, ktorý podala Commissione tributaria regionale del Lazio, nevedie k narušeniu hospodárskej súťaže. Totiž vzhľadom na to, že v prípade poskytovania telekomunikačných služieb do iného členského štátu je miestom splatnosti DPH miesto, kde je usadený príjemca služby, poskytovateľ takýchto služieb by bol znevýhodnený v porovnaní s poskytovateľom, ktorý tie isté služby poskytuje len v jednom a tom istom členskom štáte.

21 Za týchto podmienok Corte suprema di cassazione rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Môže sa článok 17 ods. 3 písm. a) [šiestej smernice] vykladať v tom zmysle, že v prípade poskytovania telekomunikačných služieb medzi zdaniteľnými osobami, ktoré sa zvyčajne zdržiavajú v rôznych členských štátoch Spoločenstva, v ktorých daň z pridanej hodnoty zaplatí príjemcu plnenia, umožňuje priznať nárok na odpôet dane súvisiacej s nadobudnutím alebo dovozom tovarov súvisiacich s týmito plneniami poskytovateľovi, ktorému by tento nárok vznikol, ak by tieto plnenia uskutočnil na území vlastného štátu?“

O prejudiciálnej otázke

22 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 17 ods. 3 písm. a) šiestej smernice treba vykladať tak, že taký poskytovateľ telekomunikačných služieb, o akého ide vo veci samej, ktorý je usadený na území jedného členského štátu, má v zmysle tohto ustanovenia v tomto štáte právo na odpust alebo na vrátenie DPH zaplatenej na vstupe v súvislosti s telekomunikačnými službami, ktoré boli poskytnuté podniku usadenému v inom členskom štáte.

23 Je namieste pripomenúť, že v zmysle článku 17 ods. 3 písm. a) šiestej smernice každá osoba podliehajúca DPH v zmysle článku 4 ods. 1 tejto smernice má právo na odpust alebo vrátenie DPH, pokiaľ služby, za ktoré bola táto daň zaplatená na vstupe, sú používané na hospodársku činnosť uvedenú v článku 4 ods. 2, ktorá je uskutočňovaná v zahraničí a pri ktorej by vzniklo právo na odpust, ak by sa uskutočnila v rámci daného členského štátu.

24 V predmetnej veci je nesporné, že EGN podlieha DPH v Taliansku, keďže v tomto členskom štáte vykonáva hospodársku činnosť spočívajúcu v poskytovaní telekomunikačných služieb, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia článku 4 ods. 1 a 2 šiestej smernice.

25 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu tiež vyplýva, že ak sú takéto služby poskytované príjemcom usadeným v Taliansku, predstavujú plnenia vykonané v rámci územia tohto členského štátu, pri ktorých v tomto štáte vzniká právo na odpust alebo vrátenie DPH zaplatenej na vstupe v zmysle článku 17 ods. 2 písm. a) šiestej smernice v spojení s článkom 2 bodom 1 tejto smernice.

26 Aby sa za týchto podmienok dalo určiť, či pri poskytovaní telekomunikačných služieb takým podnikom, ako je EGN, ktorý je usadený v Taliansku, podniku, ktorého sídlo sa nachádza v inom členskom štáte, v tomto prípade v Írsku, vzniká v prvom členskom štáte právo na odpust alebo vrátenie DPH zaplatenej na vstupe, je potrebné preskúmať, či je na takéto plnenia možné hľadieť tak, že boli „uskutočnené v zahraničí“ v zmysle článku 17 ods. 3 písm. a) šiestej smernice.

27 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 9 šiestej smernice obsahuje pravidlá, ktoré upravujú hraničný ukazovateľ určujúci miesto poskytnutia služieb na daňové účely. Zatiaľ čo odsek 1 tohto článku zavádza v tejto súvislosti všeobecné pravidlo, odsek 2 rovnakého článku vymenúva rad špecifických hraničných ukazovateľov. Cieľom týchto ustanovení je vyhnúť sa na jednej strane konfliktom právomocí, ktoré by mohli viesť k dvojitému zdaneniu, a na druhej strane nezdaneniu príjmov (pozri najmä rozsudky z 26 septembra 1996, Dudda, C-327/94, Zb. s. I-4595, bod 20; zo 6. novembra 2008, Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet, C-291/07, Zb. s. I-8255, bod 24, a z 19. februára 2009, Athesia Druck, C-1/08, Zb. s. I-1255, bod 20).

28 Rovnako je potrebné pripomenúť, že pokiaľ ide o vzťah medzi odsekmi 1 a 2 článku 9 šiestej smernice, odsek 1 tohto ustanovenia nemá nijakú prednosť pred odsekom 2. V každej situácii vzniká otázka, či sa na ňu vzťahuje niektorý z prípadov uvedených v článku 9 ods. 2 uvedenej smernice. Ak nie, vzťahuje sa na ňu odsek 1 tohto článku [pozri najmä rozsudky zo 6. marca 1997, Linthorst, Pouwels en Scheres, C-167/95, Zb. s. I-1195, bod 11; z 12. mája 2005, RAL (Channel Islands) a i., C-452/03, Zb. s. I-3947, bod 24, ako aj z 9. marca 2006, Gillan Beach, C-114/05, Zb. s. I-2427, bod 15].

29 Ako vyplýva zo siedmeho odôvodnenia šiestej smernice, cieľom jej článku 9 ods. 2 ako celku je zaviesť osobitný režim pre poskytovanie služieb uskutočňované medzi platiteľmi dane, keď náklady na tieto služby sú zahrnuté v cene tovarov (rozsudky Dudda, už citovaný, body 22 a 23, ako aj Gillan Beach, už citovaný, body 16 a 17).

30 V tomto prípade je nutné konštatovať, že na také plnenia telekomunikačných služieb, o aké ide vo veci samej, sa vzťahujú osobitné hraničné ukazovatele uvedené v článku 9 ods. 2 písm. e) šiestej smernice.

31 Je však potrebné upresniť, že pokiaľ ide o sporné obdobie vo veci samej, uplatňovanie osobitných hraničných ukazovateľov, pokiaľ ide o takéto telekomunikačné služby, vyplýva nie zo samotných ustanovení článku 9 ods. 2 písm. e) šiestej smernice, ako sa domnieva vnútroštátny súd, aj EGN, ale ako správne uviedla Komisia Európskych spoločenstiev, z článku 1 prvého odseku rozhodnutia 92/207, ktoré na základe žiadosti Talianskej republiky umožnilo tomuto členskému štátu ako odchýlku od článku 9 ods. 1 tej istej smernice zahrnúť telekomunikačné služby do pôsobnosti odseku 2 písm. e) tohto článku od 1. januára 1997 do 31. decembra 1999 alebo až do nadobudnutia účinnosti smernice, ktorým sa zmení toto ustanovenie. Zahrnutie telekomunikačných služieb do článku 9 ods. 2 písm. e) šiestej smernice vyplýva z neskoršieho prijatia smernice 1999/59, ktorú boli členské štáty povinné uplatňovať až od 1. januára 2000.

32 Pritom zo samotného znenia článku 9 ods. 2 písm. e) šiestej smernice v spojení s článkom 1 prvým odsekom rozhodnutia 97/207 vyplýva, že miestom poskytnutia telekomunikačných služieb, ktoré boli dodané platiteľom dane usadeným v Spoločenstve, ale mimo krajiny poskytovateľa, je miesto, kde príjemca služby zriadil sídlo pre svoju hospodársku činnosť alebo stálu prevádzkarňu, pre ktoré boli dané služby poskytnuté, a ak takéto miesto neexistuje, miesto jeho bydliska alebo miesto, kde sa obvykle zdržuje.

33 Preto keďže vo veci samej príjemca telekomunikačných služieb je platiteľom dane v inom členskom štáte, než v ktorom má poskytovateľ služieb svoje sídlo, je na tieto služby potrebné hľadieť tak, že boli „uskutočnené v zahraničí“ v zmysle článku 17 ods. 3 písm. a) šiestej smernice, a že musia v členskom štáte sídla poskytovateľa zakladať právo na odpočet alebo vrátenie DPH zaplatenej na vstupe, ak pri takýchto plneniach vzniká takéto právo v prípade, že sa uskutočnili v rámci toho istého členského štátu.

34 Vzhľadom na uvedené skutočnosti je na položenú otázku potrebné odpovedať, že článok 17 ods. 3 písm. a) šiestej smernice treba vykladať tak, že taký poskytovateľ telekomunikačných služieb, o akého ide vo veci samej, ktorý je usadený na území jedného členského štátu, má v zmysle tohto ustanovenia v tomto štáte právo na odpočet alebo na vrátenie DPH zaplatenej na vstupe v súvislosti s telekomunikačnými službami, ktoré boli poskytnuté podniku so sídlom v inom členskom štáte, ak by takýto poskytovateľ mal takéto právo v prípade, že by sporné služby boli poskytnuté v rámci prvého členského štátu.

O trovách

35 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

Článok 17 ods. 3 písm. a) šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 95/7/ES z 10. apríla 1995, treba vykladať tak, že taký poskytovateľ telekomunikačných služieb, o akého ide vo veci samej, ktorý je usadený na území jedného členského štátu, má v zmysle tohto ustanovenia v tomto štáte právo na odpočet alebo na vrátenie dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe v súvislosti s telekomunikačnými službami, ktoré

boli poskytnuté podniku so sídlom v inom členskom štáte, ak by takýto poskytovateľ mal takéto právo v prípade, že by sporné služby boli poskytnuté v rámci prvého členského štátu.

Podpisy

* Jazyk konania: taliančina.